

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- נוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- הבל הבלים הכל הבל
- חיזוק של אמת
- ענה עם חכמה
- חיפוש העצה
- הפיטורין היו לטובה
- התורה הזמנית:
- אפין באפין
- התחלה חדשה
- מדת העצבות
- התכללות שמאל בימין
- מדבר אל הקויר?
- אהבת חברים
- הלכות קידושא רבא

חיזוקים אינם סיסמאות

תורת ההתחזקות היא לא רק משפטי מחץ ססגוניים, זו דעת עמוקה ורחבה הדורשת לימוד וציאות יומיומי.

עיקרה של תורת ההתחזקות היא מיומנות שנקראת 'עייל ונפיק'. "ארבעה נכנסו לפרדס" ומתוכם רק רבי עקיבא שהיה בקי בסוד זה נכנס ויצא בשלום, ואת המיומנות הנפלאה הזו מביא לנו רבינו בתורת ההתחזקות שלו. מטרתה העיקרית של ההתחזקות

ה"התחזקות" איננה רק חיזוקים ועידודים, זו תורה עמוקה ורחבה הנובעת מידיעת ה' כפי שהצדיקים הגדולים משיגים את גדולתו שאין לה גבול, וכשם שלמעלה אין לה סוף, כך גם למטה אין לה גבול להתפשטות רחמי ה'.

להחזיק מעמד

קרח אינו יורד לסוף דעתו של הצדיק. הוא רואה עדה שכולה קדושים, לצידו מאתיים חמישים ראשי סנהדראות והוא ראש לשבט לוי. כוחו רב בהתגברות, אבל ישנם שני סוגים של התגברות - יש התגברות לפי שעה כדי להשיג ניצחון מסוים, ויש התגברות לאורך זמן. דהיינו התחזקות.

כדי לנצח קושי ותהיה זו משימה קשה ביותר, די ברצון חזק ויכולת. אבל יש ניסיון קשה יותר וכדי לעמוד בו אין די בכוח וגבורה, אדרבה לפעמים דווקא הגיבורים יפלו ממנו מהר יותר, והוא: להחזיק מעמד לאורך זמן. אדם יכול לאסוף את כל כוחותיו כדי להכות באויביו מכת מחץ, אבל הוא יתקשה מאוד להחזיק בקשרי מלחמה שקטה שאת קיצה אין רואים. זו הסיבה שרבים הם חללי השגרה.

קרח חולק על משה מפני שאינו מבין מי זקוק לצדיקים, מי צריך חיזוקים. כפי שמלמדים הספרים הקדושים קרח רוצה להביא כבר אז את ההנהגה של לעתיד לבוא, לא להמתין על הדורות האחרונים ולהגיע כבר כעת להנהגה על פי דין. משה רבינו יודע שרצון ה' האמיתי להתנהג בהנהגה של חסד, להמתין לחלשים שיבואו בדורות האחרית ולחזקם.

כאן נכשלו גם המרגלים שלא ידו לסוף קדושתה של ארץ ישראל. הם הכירו את קדושת המדבר הנוטלת את האדם ממקומו בתוך ענני כבוד. ארץ ישראל היא ארץ איטית, הכל מתנהל על פי פשוטו; חורשים ביזע, זורעים בדמעה, ממתנינים לגשם וברחמי שמים קוצרים כעבור חודשים. ההתנהלות הזו כרוכה בעליות וירידות לאין מספר. אין די בהתלהבות והסתערות, לרגעים הינך נלהב ומלא אמונה והנה מגיעים רגעי שפל, ושוב עולים ויורדים ועולים. לא יעזור כוח, כאן נצרכת התחזקות. ותורת ההתחזקות עמוקה היא מאוד.

עצות של משיח

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אל תצפה לאושר מהבלי עולם, כי זה תמיד כרוך בצער וחסרון.

מסתייג מוהר"ת ס' רל"ז

שלום לבני חביבי וכו' כבר דיברנו הרבה שאין שום טובה בעולם שלא יהיה מעורב בו איזה צער או חסרון, ומחמת זה כל העולם מלא יסורים ויגונות וחסרונות הרבה בכל אדם ובכל זמן. בכל יום ויום ובכל עת ושעה, רק שהשינויים רבים מאד בין אדם לחבירו, ובאדם אחד בעצמו רבו השינויים, בין העתים ובין יום לחבירו ובין עת ועת. והכל כלול במש"כ קהלת לכל עת, וחישב כ"ח עתים, י"ד לטובה וי"ד להיפך, וסיים מה יתרון העושר באשר הוא עמל, כי אין שום תקנה כי אם לברוח אל עמל התורה...

והעיקר לשפוך שיחו לפני ה' על כל דבר באופן שגם בתכלית הגשמיות, מי שמונה אפ"י במקום שמונה גם משם יוכל לקשר הכל להש"ת, לחשוב בכל פעם מה יהיה התכלית מזה, הלא ימינו כצל עובר. זה סמוך שלחו לי בעצמי מתנת להחתי בימי נעורי, וכבר עבר כהרף עין, ונעשה מעמי מה שנעשה. וכהרף עין יעבור גם הזמן של כל באי עולם, ולא יאשר כי אם מה שחטף כל אחד לעצמו מהתכלית הנצחית. ועתה שמח בני במה שאנו זוכים עכ"פ לדבר מזה ולמשוך רצונו אל התכלית הנצחית, בפרט שאנו סמוכים בכל עת ורגע בכוח הגדול של זקן הק, זה נחמתנו זה ישועתנו זה תקותינו זה שמחתנו לנצח נצחים. אשרינו. נתן מברסלב.

חק ולא יעבור

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ד	משנה בורה ה"ב	דף היומי	ימי מוהר"ת
שבת	כח	קנב	רו	צט.	לב	קנב
א	כט	קיה	רו	צט:	לג	קנב
ב	ל	קיד:	רח	ק.	לד	קנב
ג	א	קטג.	רש	ק:	לה	קנב
ד	ב	קטו:	רי	קא.	לו	קנב
ה	ג	קטז.	ריא	קא:	לו	קנב
ו	ד	קטז:	ריב	קב.	לז	קנב

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ב

יהודי אינו רשאי ליפול בדעתו ולהיות עצוב כועס ומר נפש כשמתחשק ומתאים לו, הוא נועץ ביועצים דגולים, בצדיקים שיורו את דרכו.

היא לחנך את האדם לחיות את חייו ולעבור את הדרך הארוכה-ארוכה עד תכליתו עלי אדמות, מתוך שמחה ואמונה.

לתורת התחזקות שכזו קוראים 'עצות'. כדי ללמוד אין להתנהג בכל מצב אין די במשפטי מחץ ודיבורים קורעי רקיעים - נצרכים כאן לימודים של ממש, עצות לכל מצב ולכל שלב. משיח נקרא 'פלא יועץ'. בשורתו הגדולה של משיח צדקנו אלו עצותיו הנפלאות שאי אפשר יהיה לסתור אותן. עצות עמוקות ומתוקות שיורו את דרכו של כל אחד. עד כדי כך יהיו העצות מדויקות ומאירות עיניים שבעזרתן נצא מגלות לגאולה (ליקו"ה א"ח תחומין ה').

העצות הללו ניתנות כבר היום לכל מטה אוזנו לדברי הצדיקים. תורת ההתחזקות של רבינו היא תורה של עצות, המציית להן הרי חי גאולה. וכפי שכבר אמר רבינו שלא יהיה בינו לבין משיח אלא העובדה שלמשיח יצייתו ולו אין מציינים כראוי.

מתחזק אמיתי הוא ממש כמו ירא שמים אמיתי שאינו נוקף אצבע מבלי להיוועץ בשולחן ערוך. מתחזק אמיתי אינו מרגיש שום דבר בלי להתייעץ עם הליקוטי מוהר"ן, ליקוטי הלכות או השתפכות הנפש - מה עלי לעשות, איך עלי להתייחס לירידה. יהודי אינו עושה מה שמתחשק לו, הוא מתייעץ בתר"ג מצוות התורה שנקראות בזוהר 'עצות', יהודי אינו רשאי ליפול בדעתו ולהיות עצוב כועס ומר נפש כשמתחשק ומתאים לו, הוא נועץ ביועצים דגולים, בצדיקים שיורו את דרכו. זוהי התחזקות אמיתית.

ענוה עם חכמה

בענין של שפלות אין הפשט שאדם צריך ללכת עם ראש כפוף, ככה עלוב, זה דווקא ענוה פסולה. רבינו אומר בתורה 'חיים נצחיים' [חלק ב' סימן ע"ב] שהענוה צריכה להיות עם חכמה.

האדם חושב הוא ילך עם ראש כפוף, עם בגדים קרועים ובלויים. זה לא נקרא שפלות, לזה רבינו קורא 'ענוה פסולה' זה כלום, כלום כלום.

עיקר הענוה זה להסתכל בגדולת השי"ת, 'מה אני כנגד השי"ת'? הרי זה איום ונורא, איך אני מורד בו? איך אני כזה כפוי טובה כנגדו?

זו הרי חכמה אחרת לגמרי.

הענוה צריכה לבא אצלו ככל שהוא מרגיש יותר אלקותו יתברך.

וכן זה גם בהתקרבות לצדיק, שהוא מתקרב לצדיק והוא מרגיש את האור של הצדיק, כזה אור גדול, זה עושה אותו לענו. ואז התורה שלו מתמלאת בענוה, ונהיה אצלו תורה אחרת לגמרי, תפילה אחרת לגמרי.

אומרים בשם הרה"ק רבי פינחס מקוריץ ז"ע שאמר: 'לפני שהתקרבותי לבעש"ט הייתי מתפלל ועפו לי השיניים מהפה, אבל זה לא היה עם אמת, אחרי שהתקרבותי להבעש"ט השיניים כבר לא עפו לי מהפה, אבל זה כן היה עם אמת'.

זה הלא דיבור נורא.

כשהוא רואה ומבחין באור של הצדיק, של הבעל שם הקדוש, והוא לוקח את האור, ומניח בצד את כל מה שהיה לו לפני כן, נכנס בו אור של אמת.

רבי נתן התקרב לרבינו והוא הבחין באור של רבינו, הוא הבחין באמת של רבינו, וממילא כל מה שהיה לו מקודם, לא קיבל עוד שום חשיבות בעיניו. הוא כבר לא ראה בעצמו את המעלות של פעם.

וזה נקרא 'להניח את הכל בצד' לא שהוא כבר לא למדן ולא צדיק ולא קדוש, זה לא כך, אלא שהוא רואה כזה אור, שרבינו אומר על זה [סימן קל"א] 'טבע הקטנות שמתבטל לגמרי הגדלות'. אם אני מרגיש את אור הצדיק, לא יכול להיות שאני ארגיש בעצמי, עוד איזשהי ישות. שאם מרגישים אור גדול, האור הקטן כבר לא נראה.

נצור לשונך

הלכות לשון הרע

אסור לדבר בשלילת המעלות של אדם, כגון לומר על אדם שאינו פיקח, או שהוא טיפש, וכל שאר לשונות המורגלים בפי הבריות על חוסר שכל. ואפילו לומר על אדם שיש אחרים יותר חכמים ממנו, אסור.

וכן אסור לספר מעשה שמתוכו ניכר שאינו פיקח. כי כל זה מזיק לאדם בחייו, שלא ירצו להתחבר איתו בין בלימוד, בין בשידוך, בין במשרה. וכן אם נודע לו שאמרו עליו כך, נגרם לו צער ופחד 'מה יאמרו הבריות'.

אסור לספר על תלמיד חכם שאינו פיקח בעיני העולם, וק"ו לספר עליו שאינו חכם בתורה, או לרמוז שיש הרבה גדולים ממנו, כי זה מוריד ערכו אצל השומעים ומקלקל השפעתו. ואם הוא מגיד שיעור או מלמד, יורד בזה גם לחייו, שאם לא יוכל להשפיע, יסלקוהו ממשרתו.

המדבר מתוך שנאה, גם כשיש תועלת מהדיבור, נענש כמדובר לשה"ר.

[קיצור הל' לשה"ר, פ"ב סעיף ג-ד]

כִּי בְּכָל מְקוֹם שֵׁשׁ מִחֻלְקֵת, יֵשׁ בָּהֶם נִיצוּצֵי קִרְיָה,

דָּתוֹ וְאַבְיָרָם, פְּמוֹבָא;

ליקוטי הלכות, נזקי שכנים ד, יא

למעשה

המדריך לחיים

להמשיך העולם אל העשייה

פגם קורח

העונש להשאר באדמה: עונשו של קורח היה להיבלע באדמה - היינו להשאר למטה באדמה. לא כעונש, אלא כמצאיות שהוא עשה בעצמו, שלא האמין שיש קשר בין העולמות התחתונים והעליונים על ידי קיום מצוות פשוטות (ליקו"ה משא ומתן ד' - נטילת ידיים ו').

להיזהר מחכמות של מחלוקת: פגם קורח התחיל מכך שהיה חכם בעיניו, לומר דעות נגד אחרים, כי גם אם חושב שיש צדק בדבריו לפי שיטתו, יש להזהר מכל דעה המעורר מחלוקת בעם ישראל, וירגיל האדם את עצמו לומר 'איני יודע הכל' (ליקו"ה נטילת ידיים ו').

שלא לדבר על יראים ממנו: בעיקר יש להיזהר מחכמות וסברות שיש לאדם על יראים וכשרים ממנו, שהוא מודה בפה מלא שאותם הכשרים עבדו את ה' יותר ממנו, אך במציאות אינם מתנהגים כראוי לפי דעתו וסברתו, וענין זה יש בה הרבה בחינות, שמטעה את האדם בכל פעם באופן אחר (שם).

לשמור על קדושת הלילה: משה אמר לקורח 'בוקר ויודע ה' את אשר לו', היינו שיחכה לבוקר אז יתברר האמת, כי חשב שמא בלילה יתבונן בעצמו ויעשה תשובה, אלא שקורח ועדתו במקום בלילות הלילה בהתבודדות וחשבון הנפש, עסקו כל אותו הלילה ליצנות ובדיבורי לשון הרע כמובא במדרש, וכך לא זכה לברר אצלו את האמת. על פי ליקו"מ סי' ז')

אמונה ברטי המצוות: יש להאמין במצוות, שכל מצווה ומצווה יש בה סודות ורזין דרזין על כל פרט מפרטי המצוות, שצריך לקיימם דווקא באופן הכתוב בתורה על פי מה שפירשו חז"ל. ובה פגם קורח שעשה ק"ו לעצמו, שאם חוט תכלת פוטר כל הבגד, בוודאי כאשר כל הבגד תכלת, יפטור את הבגד מציצית. כי לא התבטל באמונה שיש סודות שצריך לקיים המצוות דווקא באופן הזה (ליקו"ה חזקת מטלטלין ה').

לשמוח מכל מצוה: הזהירות מפגם קורח שייך לכל אחד ואחד, שצריך לשמח את עצמו בכל עת שמקיים מצווה כפי המפורש בהלכה, אף שאינו מרגיש, והיה מרוצה לקיימה בהידור, בדברים גדולים וניכרים יותר, מהאופן המבואר בהלכה.

להחיות עצמו מנחת שעושה למעלה: עיקר החיות מכל מצווה הוא האמונה שעל ידי מעשיו הוא מחבר העולמות התחתונים והעליונים, ולזאת צריך אמונה פשוטה במצוות שצווה הבורא דייקא. אך קורח לא האמין שעל ידי מצווה פשוטה שצווה הבורא, עולה למעלה נחת רוח, ונתקשרים העולמות יחדיו, ועל כן ביקש רק מצוות גדולות, כמו טלית כולה תכלת, בית מלא ספרים וכו', שבדברים גדולים אלו אפשר לראות בעיניים שהם חשובים, כי לא החייה את עצמו מהאמונה שהוא מתקן למעלה, אלא מעצם ההצלחה והכבוד החיצוני של המצווה.

הליכות

שיחות ומנהגים

הכנה לשבת

שבת כבר מיום רביעי, וכפי שמזכירים בשיור של יום ביום ד' 'לכו נרננה', שבא לרמוז שכבר ביום ד' מתחיל הארת שבת. והיות שעיקר שלמות הצדקה הוא בשבת (ליקו"מ לא), לכן הקדימו לחלק את הצדקה כבר מיום רביעי. (שיח שרפי קודש ד, קג)

אשרי כולנו שזכינו למתנה טובה ויקרה כזאת שהיתה גנוזה בבית גזיזי ושבת שמה, ובוודאי צריכין לקיים זאת בפשיטות בלי חכמות בשמחה גדולה, אבל העיקר - להכין עצמו בלבבו ונפשו לחשוב מחשבות איך זוכין להמשיך על עצמו קדושת שבת קודש על כל פנים עתה. ולבקש הרבה מהשם יתברך על זה. (עלים לתרופה רכה)

לפעמים האדם מכין את עצמו לקבל הארת קדושת שבת בחשק גדול, ואחר כך בשעת כניסת שבת דייקא מתגבר עליו היצר הרע לפעמים, ונופל מתשוקתו ואובד כל חשקו.

וצריך שלא יבהלוהו רעיוניו ח"ו שלשוא היתה הכנות, אלא ידע ויאמין שאדרבה, כי ע"י הכנות נמשך עליו הארה מקדושת שבת, ולכן מתגבר עליו יצרו, כי 'כל הגדול מחברו, יצרו גדול ממנו'. ומי שמבין זאת, אזי אדרבה, מתחזק עי"ז ביותר להשתוקק אחר קדושת שבת, שעל ידי זה בעצמו זוכה לקבל הנפש היתרה של שבת.

(יקרא דשבתא עב)

נהגו אנ"ש להקדים בנתינת הצדקה עבור צרכי

בשנר הפיטורין

במהלך שנות הסבל הקשות, בהן נרדף מוהרנ"ת על צוואר ברדיפות משוננות ונוראות, נהג לטבול במקוה פעמיים ביום, זאת על פי דברי רבינו המובאים ב'ספר המידות', כי טבילת המקוה היא המתקת הדינים. על כן, מלבד הטבילה לפני תפילת שחרית, נהג לטבול גם לפני חצות ליל, בכדי להמתיק את הדינים הקשים אשר השתרעו ועלו על צווארו באותה תקופה אינמה. הגיעו לילות החורף הקפואים, הקור הגדול השורר במרחבי אוקראינה לא פסח על העיר

מעז יצא מתוק.

העירייה ברסלב כיום

ברסלב, ומוהרנ"ת ממשיך לקום בחצות לילה, הוא אינו שת לבו לכפור הנורא השורר בחוץ ושם פעמיים אל המקוה, המים קרים עד אימה, לעתים שכבת קרח מכסה אותם, אך הוא, במסירות נפשו יורד וטובל, עולה ומסתנף, מכין עצמו לעבודת הלילה הנשגבה שלו.

בעשרים וחמש שנותיו האחרונות, סבל מחולי מעיים, בשל כך, הטבילה במים קרים היתה כרוכה עבורו בקושי כפול ומכופל, אך למרות זאת, לא ויתר על שתי הטבילות היומיות שלו.

סמוך למקוה, בחדרון צר, התגורר הבלן, איש תם וישר בשם ר' יוסף ליובארסקי שנקרא בפי כל 'וס'ל דער ביידער' - הַבֵּלֵן. את משפחתו כלכל מעבודתו כבלן במקוה. לא פעם, בחצות לילה, זכה לחזות בפניו הקדושים של רבי נתן, בשעה שבא לטבול בטרם יערוך 'תיקון חצות' ויעסוק בסדרי לימוד הלילה שלו.

אדחכי והכי, נודע לר' יוסף הבלן כי יהודי צדיק זה הזהיר בקימת חצות, טובל מחולו במעיו, הוא אף הבחין במסירות הנפש הכרוכה בטבילותיו והדבר טרד את מנוחתו בידוע כי המים הקרירים עלולים להזיק לבריאותו, הוא השתוקק לעשות מה להקל מסבלו ומחולו ולפיכך החל להשכים מידי לילה לבוא טרם בואו של רבי נתן. על גבי פתיליה בוערת היה מניח דוד מים, לאחר מכן מוזג לחום הראוי וכאשר עלה רבי נתן מן הטבילה, הגיש לו את אגן המים החמים. ר' יוסף

שמח על הזכייה הגדולה שנופלת בחלקו מדי לילה, להיטיב עם צדיק כזה.

ויודע מנהגו הטוב של ר' יוסף הבלן לראשי הקהל, שהיו ממתנגדי מוהרנ"ת, ותבער בהם חמתם. כל המשרות שבקהילה תחת שליטתם ופיקוחם, בטוחים היו כי הבלן נתון בידיהם כחומר כדי היוצר ובוודאי לא יעז להמרות את פיהם. זימנו אותו אליהם וסברו את אוזנו כי אם ברצונו להישאר על כנו עליו לחדול מיד מלבוא לעזרת מוהרנ"ת ולהיטיב עמו מידי לילה, ואם לאו, יפוטר לאלתר ממשרתו. הם לא הסתפקו באיומים ושלחו לעקוב אחריו האם אכן פוסק הוא ממנהגו.

אך ר' יוסף, את האלוקים היה ירא ולא את בני האדם. בפרט כאשר אומרים הם למנוע ממנו לקיים מצווה גדולה שיש בה הצלת נפש נקי וצדיק, בחינם על לא דבר, על כן לא שעה לאזהרתם ולא חדל ממנהגו הטוב, ובחצות לילה המשיך להתייצב במסירות על משמרתו כשבידו אגן החמין עבור רבי נתן. כיוון שראו ראשי הקהילה כך, עמדו והודיעוהו כי מפוטור הוא בזאת מעבודתו, אף גם עליו לפנות מיד יחד עם משפחתו את ביתו, הקיטון הצר הצמוד לבית-המרחץ בו התגורר מזה שנים.

ר' יוסף מצא את עצמו ללא מעמד-פרנסה וללא קורת-גג, מושלך עם אשתו וילדיו אל הרחוב הקפוא. זוגתו לא יכלה לשאת את הצער הקשה ועשתה את דרכה אל ביתו של מוהרנ"ת בבכייה רבה ובעיניים זולגות דמעות אמרה לו: "מטה לחמנו נשבר רק מפני שבעלי מסר נפשו עבורכם, ועתה, באין לנו מקור פרנסה, מאין יבוא עזרנו?"

הקשיב רבי נתן לזעקת לבה, אחר השיב לה: "לעזור לכם בממון אין ביד, מכיוון שאני עצמי עני ואביון, אולם בנוגע לבניכם, שילחו אותם אליי, בביתי יגדלו ואנכי אלמדם תורה" ר' יוסף וזוגתו עשו כדבריו ושלחו את שני בניהם, משה וזאנוויל, אל ביתו של רבי נתן למנוח לימוד תורה מפיו. מוהרנ"ת מתפנה היה מדי יום מכל ענייניו ועסקיו הקדושים וישב ומלמד את חוק לימודיהם, כשאת הלימוד הוא מתבל בדיבורים קדושים מן הנחל הנובע מקור הכמה.

מעז יצא מתוק; האחים, הלא הם רבי משה ברסלבר ואחיו רבי זאנוויל, צמחו והיו לאילנות נפלאים, גדולים בתורה ובעבודת ה', אשר האירו פני תבל ועד היום שמם נזכר ועולה ברטט ובסילודין.

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ב מאמר ו'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ג] ועקר שלמות וקשויי אמונה, הינו לקרב וזקא הקרקקים, בחינת (צפניה ג): "לקרא כלם בשם ה'", אפלו עכו"ם יקרבו לאמונות ישראל, ולקבדו שקם אָהד:

[ד] וזלשלים את האמונה, הינו לקרב את הרחוקים כנ"ל, צריך מתקפה להעלות ניצוצי אמתיות הדבור. וכשנתבררו אמתיות הדבור, אזי הופך את עצמו הדבור, ומלקט הניצוצות הקדושה מבין הקלפות, ונשארים הקלפות בלא חיות, ואז העכו"ם שיניקתם מהקלפות, כשזואים שאין להם חיות, אזי משליכים את אמונתם, בחינת (ישעיה ג): "ביום ההוא ישלך האדם את אליהו כספו ואת אליהו זבחו", ומדביקים את עצמם לאמונת ישראל. וזה בחינת (שם צפניה): "אז אהפך אל העמים שפה ברחה". שפה ברחה/ הינו הדבור שנתברר מביניהם, הוא הופך את עצמו אל העמים, כדי ללקט מהם שארי ניצוצות הקדושה. ואז נתקנים: "לקרא כלם בשם ה'", שידבקו כלם באמונת ישראל:

[ה] וזהעלול ניצוצי הדבור, צריך לתענית. וזה בחינת (תהלים ק"ז): "מדרך פשעם ומעונותיהם יתענו" וכו', אזי: "ישלח דברו". פי עקר תקנו הדבור, הוא על ידי התענית וכו'

לכאורה מתחיל כאן עניין חדש שלא נזכר כלל קודם

רבינו התחיל את המאמר שע"י אכילתן של ישראל נעשה ייחוד קוב"ה ושכינתיה אפין באפין, וזהו ע"י האמונה שע"י מתברר המאכל ועי"ז נעשה הייחוד אפין באפין, ואחר כך ממשיך ומבאר שיש שתי בחינות של קושיות, יש קושיות שאפשר ליישבן, ויש קושיות שאי אפשר ליישבן, וצריך לחזק את עצמו באמונה, ולבוא לאמונה צריך ללמוד פוסקים שע"י מתקן את המחלוקת שבלבו שהוא בחינת הסתרת הידיעה, ועי"ז מאיר לו הארת האמונה שע"י יכול לפעול ייחוד אפין באפין בעת אכילתו, וכאן ממשיך ומבאר שבחינת שלימות האמונה הוא לקרב דווקא את המרוחקים, שאפילו עכו"ם יקראו בשם ה', וזה ע"י שמעלים את ניצוצות הדיבור, ואז הדיבור מלקט את כל הניצוצות שנפלו ועי"ז מתבטלת יניקת העכו"ם וחוזרים לקרוא כולם בשם ה', ולזה צריך תענית שע"י מתגלה פני הקדושה ועולים כל הניצוצות שנפלו, זהו סדר הדברים בקצרה.

ובפשטות קשה מאוד להבין את סדר הדברים, כי נראה לכאוף שמתחיל בזה לבאר עניין חדש לגמרי שאינו שייך לחלק הראשון של המאמר שלא נזכר כלל עניין של קישוטי האמונה, ושלימות האמונה ע"י קירוב רחוקים, וכל עניין העלאת הניצוצות מבין העכו"ם ע"י הדיבור, לכאורה הוא עניין חדש לגמרי, וצריך ביאור.

קישוטי האמונה ע"י הרחוקים הוא עניין השלום

אבל באמת מתוך עניין זה ומתוך המשך המאמר, מתבאר היטב כל החלק הראשון של המאמר ומהי האמונה המדוברת שם, כי אחר שנתבאר שיש את חלק הידיעה שהוא בחינת היצר טוב, ויש את החלק של הסתרת הידיעה שהוא בחינת היצר הרע שעל ידי זה מתגברים כל הקושיות וההסתרות על האמונה, יכול אדם לחשוב שתכלית העבודה הוא לבטל את היצר הרע לגמרי ולהכניעו תחת היצר טוב, עד שכבר לא יהיה שום שליטה ליצר הרע, אבל באמת הדגיש רבינו שצריך שיהיה "שלום" ע"י שעובד את ה' "בשני יצרים", אלא שלא נתבאר הכוונה בזה, ובחלק הזה של המאמר מתבאר העניין היטב מהו השלום הזה, [ויסוד הדברים כבר הוזכר בקיצור במאמרים הקודמים, וכאן שהוא מקומו של עניין זה במאמר, נבאר הדברים יותר].

כי עיקר שלימות האמונה הוא דייקא לקרב את הרחוקים, וזהו עיקר קישוטי האמונה, [שע"י נשלמת, ועי"ז ממלצת על הרחוקים לפני השי"ת, היינו שנמתק בחינת הדין, ונמשך בחינת מידת הרחמים עד

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחיודא

איזה דבר הוא כמו "חתונה גדולה מאד ושמחים ומרקדים שם הרבה מאד מאד בשמחה וחזרה גדולה"? תד

תשובה לחידה הקודמת:

מהו החידוש והפלא הגדול מכל יצירת מעשה בראשית? עצם זה שהאדם יש לו בחירה!

ליקוטי הלכות, רביה ה, א

הזוכה: לייבאלע פרידמאן, ירושלים זכה בשובר זכיו ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן

נקודות דעת שאתם חידשתם

ניתן לשלוח חידושים קצרים על התורה הזמנית, עד יום ראשון בשעה 19:00

שהשכינה עצמה, שדרך כלל היא בבחינת דין, היא עצמה ממלצת על הרחוקים ומבקשת רחמים עליהם כמו שמתבאר בהמשך המאמר. ומוכן מאילו שכשרבינו מזכיר עניין של קירוב רחוקים אין הכוונה דווקא לגויים או לרחוקים כאלו שלא הריחו מעולם ריח יהדות, אלא כל מקום שהוא רחוק מגילוי אור האמונה, ויש שם התגברות של בחינת הסתרת הידיעה [שמדיצור הרע שבצד שמאל]. הוא בחינת המקומות הרחוקים, שדייקא כשמגלים שם את אור האמונה, זהו שלימות וקישוטי האמונה.

ובזה מתבאר על מה עשה ה' ככה שכל הנהגת העולם היא שצריכים לבחינת של אמצעי בכל דבר, הן במשא ומתן הנצרך לפרנסה, הן בסמים הנצרכים לרפואות, והן באכילה שהוא הדבר שנצרך ביותר לאדם ואי אפשר לחיות בלא אכילה, שכל זה הוא בשביל שיהיה התגברות של בחינת שמאל, שהוא בחינת הסתרת אור האמונה, כי נדמה לאדם שהכל תלוי באמצעי הזה, עד שנכנס לדאגות או לרדיפה אחר הממון והאכילה ושאר התאוות, ועיקר הנחת רוח להשי"ת הוא דייקא מה שעולה אור האמונה מתוך המקומות הרחוקים האלו, שיש שם הסתרה כ"כ גדולה, עד שבהסתכלות הפשוטה על הנגלה לעינינו נראה שהכל מתנהג בדרך הטבע ע"י בחינת האמצעי [שזהו המלצת השכינה על הרחוקים לפני השי"ת כמו שמתבאר בהמשך המאמר]. וכשאדם מתגבר ומעלה נקודה של אמונה מהמקום הרחוק הזה, מקום שיש בו הסתרה ג"כ גדולה, זהו עיקר שלימות וקישוטי האמונה, ולכן גדלה מעלת האמונה הזאת כל כך, עד שנבכחה לגרום ייחוד עליון ונורא כזה של אפי"ן באפי"ן, כי כפי מה שמגלים את האמונה במקומות הרחוקים, עי"ז עולה התפארות כזאת, שהוא בחינת קישוטי האמונה בדרגא גבוהה מאוד עד שע"ז נעשה ייחודים נוראים.

לכבול יניקת העכו"ם - הסתכלות גשמית וחיצונית

ובשביל זה צריך לכבול את יניקת העכו"ם, כי באמת אכילתן של ישראל הוא דבר קדוש ונורא מאוד, וכן על דרך זה עסק הפרנסה והמשא ומתן של ישראל, וכן כל מה שעובר על כל אחד ואחד בכללות ובפרטות הכל הוא ריזין עילאין וייחודים נוראים ונעלמים מאוד, אלא שיש את בחינת יניקת העכו"ם שע"ז מתגבר כח ההסתרה והיצר הרע, שגורם שהאדם יסתכל על כל הדברים האלו בהסתכלות של עכו"ם, שהכל הוא סתם תאוות גשמות וחיצוניות, וכן כל מה שעובר עליו הכל הוא "סתם", [שזהו הוא בחינת הע"ז שעושים עסק מהאמצעי כאילו יש בו דבר בפני עצמו]. ולכן כל כך קשה לאדם לצאת מההסתכלות האמיתית הזאת, כי יש בזה מלחמה גדולה בין הקדושה לסטרא אחרא, ועיקר המלחמה הוא על בחינת אלו של "אמצעי" שהם כל עסקי העולם, שהסטרא אחרא מתגברת מאוד על לב איש הישראלי שלא יכניס שם אור של אמונה, כי בזה הוא מנתק מהם את כל יניקתם וחיותם, ולכן עיקר העבודה הוא להתחיל עם אמונה פשוטה שבוודאי כן נעשה ייחוד מהאכילה, ועל דרך זה בכל שאר העניינים הגשמיים, כי באמת בכח הצדיק נעשה תמיד ייחודים, וע"י ההתעוררות באמונה בכח הצדיק, זה עצמו פועל את הייחודים והתיקונים האלו, ולכן ההתחלה היא בחלק של האמונה דייקא כפי שרואים מסדר המאמר.

אבל אחרי שמתחיל האדם לעסוק בזה, אזי הוא רואה כמה הסתרות יש על זה, שכל זה הוא בחינות הקושיות שמסתירות את הידיעה, [ובתחילה לא שם לבו כלל שיש לו קושיות שמפריעות לו להאמין שבאמת נעשה באכילתו ייחוד אפי"ן באפי"ן, וכן שכל המשא ומתן שלו הכל תיקונים וייחודים]. ולכן צריך להכניע את יניקת העכו"ם שע"ז יהיה כח לאדם להאיר את הארת האמונה גם במקומות הרחוקים, וזה נעשה ע"י תענית, ויתבאר בע"ז בהמשך.

תשובה וא"א לשכל אנושי להשיג וכל באיה לא ישובן.

אך לעומת זאת יש שאלות בהלכה, והיינו לאו דווקא באיסור והיתר וכד', אלא כל דבר שהאדם שואל איך ללכת בעבודת ה', ואיך ה' רוצה שאני יתנהג, וכן איך להתמודד עם תחושת ריחוק או יאוש ונפילה, כל אלו הלכות, ובה עוסקים כל ספרי הצדיקים, ובה מצוה גדולה לחדד השכל ולשאל איך אני עובד את ה'.

ובמילים אחרות: לשאל 'איך ה' מסתדר עם השכל שלי, זו שאלה שאין עליה תשובה [ובזה דנו ספרי המחקרים שרבינו התנגד להם מאוד].

ולשאל איך אני מסתדר עכשיו לעבוד את ה' זה הלכה [אגב: גם לשאל מה נפעל בעולמות העליונים כדי לדעת איך להכיר את ה', זו הלכה, ובה עוסקות כל חכמת האמת שהחסידות היא המשך לה].

גב. הדברים נאמרו ככיוון מתוך העיון והלואי שנכוון לאמת, ואין להסתמך על עניות דעת.

חיים פולק. קריית אונו.

ההגדרה? ורבינו לא מבאר, והיאך נדע?

והנה רבינו ממשיך, שהקושיות נמשכים מהמחלוקת שיש לאדם בלב.

ואומר שתיקון המחלוקת בלב הוא ע"י תיקון המח' שבקדושה, והוא הלכות פסוקות שהם ההכרעה והשלום שבמח'.

וידוע שהבנת הדברים הם ע"י קישור הדברים שבתוך התורה מיניה וביה.

ובהתבוננות ענין ההלכה נגלה שבמח' דקדושה כלול בזה גם השאלות יש עליהם תשובה, וגם שאין תשובה דהרי האין אלו ואלו דברי א' חיים אמר רבינו (חיי מוהר"ן כד') שאין תשובה איך יכול להיות.

אך בפועל איך להתנהג זו שאלה שיש עליה תשובה.

ומעתה אולי אפשר לומר שכאן טמון הגדרת החילוק לדעת מה אפשר לשאל ומה לא.

דהנה יש שאלות שלאדם לא מסתדר עניינים באמונה ולמה ה' עשה כך וכך, ומנסה להבין את ה- אלו שאלות שאין עליהם

שלום וברכה למערכת עלה לתרופה, רבינו בתורה ס"ב מתעסק בעניין הקושיות באמונה ואומר ה"ל פי האמת, מה שהגביל השם יתברך לשלל האנושי שייכל להבין, הוא מצוה גדולה לחדד השכל, להבין הדבר על פניו...

יש קשיא, שאינו באפשיטי לשלל האנושי להבין תרין על קשיא פזו, רק לעתיד לבוא יתגלה התרין, אסור לאדם לעיין בהם, וכל מי שסומך על שכלו ומעיץ בה, על זה נאמר (משלי ב): "כל בציף לא ישובן". כי על קשיא פזו, אסור לסמוך על שכלו, רק להעימדו על אמונה.

וכל מי שנכנס קצת בשערי התורה מתקשה, היאך אדע על איזו שאלה יש תשובה ומצוה לחדד את השכל ולשאל, ועל איזה אין.

וא"א לומר שצריך לבדוק אם יש תשובה ע"י העיון דהרי רבינו אומר שאסור לעיין בקושיות שאין עליהם תשובה, אלא חייב להיות שיש בזה הגדרה בסוג השאלה איזה מותר לשאל ואיזה אסור, וצריך לדעת מה

טעם גן עדן

תורה ס"ב [ז]

התחלה חדשה. האמנם?

א) איך זוכים להתחיל התחלה חדשה? בפרט מי שכבר זכה עד עכשו לעבוד את ה', איך אפשר להתחיל התחלה חדשה כאילו לא התחיל מעולם, כמובא בתורה ס"ב? ונבאר העניין בדרך משל בענין תענית דיבור שאדם לומד שעות רצופות, [כי אף שרביז"ל הזכיר תענית של אכילה, אך בשביל לקרב הדברים יותר למושגים שלנו נזכיר לימוד של 'רצופות']. כי הנה, כאשר אנו מחשבים 'רצופות', לכאורה עיקר החשיבות הוא דווקא ריבוי שעות הלימוד, כי ככל שמרבה ללמוד עוד זמן, אזי כל רגע ורגע שממשיך לשבר עצמותו לשבת על הספר, הוא יותר חשוב מהרגע הקודם, כי אף שכל רגע לימוד הוא חשוב בפני עצמו, אך בכל זאת אם נחשב כל רגע ביחס אל הרגע הקודם, ברור הדבר שהרגע החדש חשוב יותר מחמת שהוא קשה יותר, כי הוא מצטרף להרבה רגעים קודמים שבהם יגע בתורה, נמצא שמחשבים דווקא לפי הספירה לאחור מתחילת הלימוד.

ב) אך מאידך, כל הכח של האדם להרבות בלימוד רצוף, ולהמשיך לעמוד חזק בהתמדתו, הוא דווקא מחמת הרגע של

ההתחלה. כי ככל שהיה לו 'הבנה' ברורה בהתחלה שהוא רוצה להתמיד בלימודו, וככל שהבין בהתחלה בדיעה ברורה שהוא רוצה לצאת מהיפך להיפך להתחיל התחלה חדשה, כך באמת יש לו יותר כח להמשיך בהתמדתו.

ג) נמצא שמה שאמרו הז"ל 'כל ההתחלות קשות' הוא לא רק הקושי של עצם פעולת ההתחלה, אלא עיקר הקושי הוא 'ההבנה' וההסכמה שהסכים והבין בדעתו שהוא רוצה להתחדש לעבוד את ה', ולהפסיק את היניקה שלו מהבטלה. וההבנה הזו היא היא הקושי, שככל שמבין זאת יותר לעומק כך ממילא יכול למשוך את הלימוד ליותר שעות, כי תמיד מחייה את עצמו מאותו נקודת ההבנה של ההתחלה.

ד) ועל כן אומר רביז"ל בסוף המאמר שצריך תמיד לחשוש חששא זו שמא לא התחיל כראוי, וצריך תמיד להתחיל התחלה חדשה, גם אם התמיד עד עתה. כלומר שצריך לחדש תמיד את נקודת ההבנה שהיה בהתחלה שבו רוצה להתחיל לצאת מהיפך להיפך, וככל שחוזר תמיד לתחילת ההבנה של ההתחלה כך ממילא יכול למשוך עוד בתוך הלימוד, ולהתמיד בנקל יותר.

מידת העצבות

בליקוטי מוהר"ן (ס"ל קנה) נכנס רבינו לברר את מדת העצבות, בפתיחת המאמר בו מדגיש נקודה חשובה במידה זו, שהיא נקודת הפתיחה בעבודה עלניה 'עצבות היא מדה רעה מאד... כלומר א. העצבות היא מדה. ב. היא מדה רעה מאד.

העצבות היא "מדה", כלומר, היא איננה תוצאה ממקרים שקרו לאדם, אלא היא תכונה ומדת הנפש שנמצאת בו. כשם שכל דבר בעולם מורכב מארבעה יסודות- ארבי עה תכונות: אש, רוח, מים, עפר; כך גם הנפש מורכבת מארבעה תכונות: אש, רוח, מים, עפר. תכונת ה"עפר" שבנפש בה יש את מדת ה'עצבות', וכן יש בה את מדת ה'עצלות'.

הנפש הוא כח החיוני שבאדם. "כי הדם הוא הנפש" - הנפש הוא הכח החיוני שבאדם. כלומר, ממה הנפש חיה? הרי לא קל לסחוב את החיים, אך כשיש דבר מעניין להתעסק בו, שמעניין אותי ושמושך אותי - יש כח להתגבר על הכל ולסחוב את החיים, זה נקרא כח החיוני שבנפש.

ובכח החיוני שבנפש יש ארבעה תכונות, שבשבילה הנפש רוצה להיות וסוחבת את החיים: אש, רוח, מים, עפר. יסוד ה"עפר" שבנפש - הוא עצבות ועצלות כא' מור. זו תכונת נפש, אני חי מזה. אני הולך להיות עצוב כדי להרגיש טוב עם זה, כי כעת אני מסתגר בפניה שלי, פורק מעלי כל עול, שהרי 'כעת אני עצוב', 'כעת אני בדיכאון', 'אני לא יכול לזוז' - כך אדם אומר לעצמו או אומר לאחרים. זהו סוג של חיות הנפש.

אדם יכול להפוך, שכל הארבעה יסודות- ארבעה מדות - יהיו בקדושה, שלא יהיו לו שום מדות רעות ותאוות רעות, אלא כולם יהיו בקדושה. אבל בינתיים, כל זמן

עומק הפרשה

לוי. תתבטל לכהן

עומק מחלוקתו של קרח מבואר בזה"ק (בראשית ז). שהעולם נברא בדרך של ימין ושמאל, חסדים וגבורות, החסד הוא אור פשוט של תיקון ושלמות, לעומתו הגבורות הם צמצום ומהם משתלשלים הדינים הגהינם והמחלוקת, אהרן הכהן שרשו בחסדים, ולעומתו שבת לוי ובהם קרח שרשם בגבורות, שני צדדים אלו נמשכים ממעשה בראשית והלאה לכל הדורות, השי"ת בחר באהרן כדי להמשיך את החסדים בעולם, ועל הלויים היה מוטל להכלל בו ובה לכלול את הגבורות החסדים, כח זה מסור ביד משה שהיה לוי, בכוחו היה לכלול את הגבורות בחסדים, אבל קרח רצה להמשיך את הגבורות לכשעצמם ולא לבטל אותם כלפי החסדים אלא להנהיג בהם את העולם, ועל כן נפל בהם לגהינם.

מוהר"ת כדרכו מבאר את הענין בדרך עבודה, כי יש שני צדדים בבריאה הם שני כוחות מנוגדים זה לזה, בהסתכלות חיצונית נראה כאילו כל חלק בבריאה מושך את האדם להתרחק להשי"ת, הממון מושך את האדם בשעת ההצלחה להרגשת 'כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה', ובשעת החוסר הוא מביא אותו לראגה או לשלוח יד בממון שאינו שלו ח"ו, וכן מאכלים ודומיהם מושכים את האדם לתאות אכילה וכדו', וכן כל חלק בבריאה.

שאדם עדיין לא השתחרר מהיסודות שנמצאים בצד השני, אז יסוד העפר מוציא תכונת נפש של העצבות. כלומר, אדם עצוב זה תכונה בנפש, שמחמתה הוא מחפש סיבות להיות עצוב.

זוהי הנקודה הראשונה שרבינו מחדש: עצבות זו תכונה. כל אחד מבין שגאווה זו תכונת נפש, וכן תאוה לאוכל היא תכונת נפש - לא צריך משהו מסויים שיגרום לזה. אך העצבות נראית כ'תוצאה' של משהו - קרה משהו, ולכן הוא עצוב יום-יומיים-שנה-שנתיים. אך לא! זו כן תכונת נפש. זה סוג של משיכה שיש לנפש להיות עצוב. כי ע"ז הוא פוטר עצמו מהתחייבות ומעול.

הדבר השני שרבינו מלמד במאמר זה הוא שהתכונה הזו היא מדה רעה מאד; היא מזיקה לאדם, מפריעה לבניה של האדם, ולכל הפעילות של האדם.

למדנו א"כ שני דברים: עצבות זו תכונת נפש - להיות עצוב, להסתגר בתוך עצמו, וזה רע מאד - בכל שטחי החיים זה רק עושה רע. אין תוצאות טובות מהמדה הרעה הזו.

במאמר זה רבינו מלמד כיצד להשתחרר מזה. לא למצוא דרך איך לא יהיו הסיבות שבגללם אנשים בדרך- כלל עצובים, אלא איך למרות הסיבות - נוכל להיות בשמחה. שהסיבות הללו לא יגרמו להיות עצוב, אלא נדע איך לה' תמווד עם כל מצב בחיים בלי ליפול לעצבות, כלומר: בלי להשתמש בתכונת הנפש השלילית הזאת של 'להיות עצוב'.

קוראים לזה 'ארך אפיים' כלומר 'סבלנות', שזה אומר: אני מקבל את הכל, מסתדר עם הכל. אדם כזה הוא האדם המצליח ביותר, המאושר ביותר, כי אין שום מאורע שיכול לגרום לו להיות עצוב. אך הכל מתחיל מההבנה שזו היא תכונה, כי אז אפשר ללמוד איך להתמודד עם התכונה הזו, ואיך להינצל ממנה.

מיהרו שכחו מעשיו ולא חיכו לעצתו...

בארנו במאמר הקודם שצריך הרבה סבלנות בחינוך, להשפיע דיבורים, ולהכניס כמה שיותר השקפה ברורה, ולא לבדוק בכל רגע האם אכן הדברים משפיעים, אלא להמתין בסבלנות הרבה זמן, כי בוודאי כל דיבור פועל.

ועתה נבאר יסוד נוסף בענין הסבלנות. והוא: החיפוש אחר עצה בחינוך.

כי הנה יש שני סוגי בני אדם. יש מי שיש לו קושי וצער בחינוך, ומרים את ידיו ביאוש, לומר שאין מה לעשות ואין עצה ורפואה שיכול לשנות את המציאות. ומאידך ישנם הרבה שאינם מתייאשים והולכים וחותרים אחר עצה ופתרון לאותו הקושי. כי בוודאי תמיד השם יתברך מקדים רפואה למכה, ולכל דבר וענין יש עצה ותושיה.

אלא שטבע האדם לחפש עצה מהירה, עצה שמועילה בפעם אחת, עצה שבת אחת תהפוך את המציאות, וכיון שהאדם אינו מוצא עצה כזו בדרך כלל, על כן, או שמתייאש במהרה, ומפסיק להלחם על ישועת בניו, או להיפך מוצא עצות שנדמות לו כעצות טובות, מחמת שהם באמת פועלים איזה ישועה בחוש, שרואה בחוש איך הנער משתנה, על ידי גערה, או מבצע וכדומה, העיקר להרגיש שפתר את הבעיה.

ועל כן יש לדעת את מה שר' נתן ז"ל כל כך מזהיר (מכתבי מוהר"ת - עלים לתרופה, אגרת רל"א), שעצה אמיתית, הוא עצה שצריך להמתין לה הרבה.

זלה"ק: ואם אין יודעין שום עצה צריכין להמתין ולחכות לישועתו יתברך שיאיר עליו עצה שלמה אמיתית. ועל כל פנים צריכין לידע שעצות העולם הם שקר וכזב. כי נאחז בהם זוהמת הנחש בחינת הנחש השיאני, ועיקר הקלקול של רוב העולם הוא מה שחוטפים עצתם במהרה, שעל זה נאמר 'עצת נפתלים נמהרה'. כי לעצה האמיתית צריכין לחכות הרבה לזכות אליה, כמו שעצק דוד 'עד אנה אשית עצות בנפשי', וזהו 'מיהרו שכחו מעשיו ולא חכו לעצתו' כי בכל מה שעבר עליהם היו צריכין לחכות לעצתו יתברך והבן זה מאד. ואם עדיין לא זכינו בשלמות לעצות האמיתיות שעל ידם נשוב להשם יתברך באמת, על כל פנים אנו יודעים שצריכין להמתין ולחכות להם ולהתפלל הרבה להשם יתברך על זה בכל יום. שיתקנו בעצה טובה ובעצתו ינחנו וכו', עד 'ישקיף וירא ה' משמים, ע"כ.

ואם הדבר נכון לכל ענין וענין בחיים, יש לזכור זאת בעיקר בענין החינוך, שעיקר החינוך הוא לא רק לראות הצלחה של הרגע הזה, אלא בעיקר לראות ש'גם כי יזקין לא יסור ממנה', כלומר לבנות לו יסודות עמוקים של ידאת שמיים, שיהיה בכוחו להיות איש כשר לאורך ימים ושנים.

והרבה פעמים עצות שהועילו לאותו הרגע בחינוך, לאחר שנים ראו שעצות אלו גרמו רק להיפך, ועל כן יש לחפש תמיד עצות עמוקות, עצות אמיתיות ושרשיות, שצריך לשם כך הרבה מאוד סבלנות.

(ע"פ ליקוטי מוהר"ן פריה ורביה ג, כז)

אני ב"ה משתדל להימנע מלהתערב במחלוקות, האם יש עוד ענין שצריך אני להתחזק בו שלא להיות כקורח ועדתו?

פירוד אינו דווקא פירוד של מחלוקת, אלא הוא עצם העניין שאין יכולים לבוא לשבת יחדיו לדבר בהארת פנים אחד לחבירו, בזה מאבדים את החיות בעבודת ה'.

וכמו שכותב ר' נתן (ליקוטי הלכות נשיאת כפיים ה'): "אפילו כשאין מחלוקת, אלא שאין האהבה בשלמות בין ישראל שמצווים לאהוב אחד את חברו כנפשו, כמו שכתוב (ויקרא טו), ואהבת לרעך כמוך. ובפרט החברים העוסקים בתורה שצריכים ליהרהר ביותר ויותר שיהיה ביניהם אהבה רבה כמובא גודל האזהרה שהזהיר האר"ל על אהבת החברים בלי שיעור".

ועל דבר זה מתגבר הבעל דבר ביותר, להשכיח מאתנו עד כמה הוא יסוד עיקרי בעבודת ה', להתקבץ כמה חברים יחדיו, ולהתחזק אחד עם חבירו באמת, לשמוע ולהקשיב אל השני. לא מבעיא להזהר מויכוחים, אלא יותר מכך,

לשבת מתוך רצון אמיתי של להיכלל יחדיו להיות אחים נאמנים בני אב אחד.

מי שלא טעם זאת אינו יכול להבין, כי עיקר החיות והתנוצצות המתיקות של עבודת ה', הוא כאשר יש חברים אוהבים זה לזה, אחד מאיר פנים לשני, וממילא אחד מחזק את השני, מעודדו, משמח את ליבו, דואג בשלומו, ומסייע לו מה שיש ביכולתו. זוהי עבודת ה' אחרת לגמרי. וכשאין אהבה ויש פירוד, אי אפשר לקבל חיות, או חברותא או מיתותא. (ליקוטי הלכות ברכת הראיה הל' א').

אין לצפות ולחכות בדווקא עד שיתארגן סביבנו חברים אוהבים, כי גם אם עדיין לא זכה להימנות בחבורה רשמית, שקובעים זמני פגישה וכו'. בכל זאת יתחזק הוא מצד עצמו להתחיל להאמין בחברים שלו, שהם בנים של השי"ת, לחשוב שבדווקא יש בכל אחד נקודה מאירה שאין בחבורו, ולהשתדל להאיר פנים לכולם באמת, ולא להתבייש לשוחח עם חברים בעבודת ה'. וגם אם רואה שחבירו שונה בדעתו ממנו, יש די והותר ענינים שאפשר להתחזק יחד.

◆ **ב'ינו ל'בין ק'ונו:** אחר ההצלחה הגדולה בשנה שעברה, גם השנה מתכוננים כולנו בסילודין לקראת שבת פרשת בלק, בו נעלה על נס את עצת העצות של רבינו הק' - עצת ההתבודדות. בגליונות השבת, בשיעורים ובשיחות מיוחדות, זקנים עם נערים, נתאחד לחזק ולהתחזק במעלת ההתבודדות. **ח'זקי ו'יאמץ לבבכם כל המיחלים לה'!**

◆ **ב'שורה טובה תד'שן ע'צם:** כבר נודע לשם ולתהילה הפיורש המיוחד, המשולב ומשובץ תחת הפסוקים: "יסוד צדיק", המבאר את תוכן העניין בקיצור נמרץ ע"פ דברי רביה"ק ותלמידיו זיע"א. כבר יצאו לאור "תיקון הצות" ו"תיקון הכללי" עם פירוש זה, וכעת, אחר גייעה מרובה, הופיע במהדורה מפורטת "זמירות לשבת קודש" הכולל בתוכו גם פנינים יקרים ומעשיות נפלאים. להשיג בנקודות ההפצה. או: 0967117690.

◆ **נערך נדפס מחדש:** הספר המיוחד "שם חדש" מאת החסיד רבי גדלי' קעניג זצ"ל, המבאר על כל פסוק היכן דרשו רבינו ז"ל, ע"פ סדר פסוקי התנ"ך. מכון "שערי צדיק": 0527622052.

◆ **התורה הזמנית:** בערת ה' יתברך, במהלך השבועות הקרוב עומד לצאת לאור עולם החוברת המיוחדת "לחדש בתורתו" - חידושי תורה על התורה הזמנית - תורה ס"ב - מאת כלל לומדי התורה הזמנית, אברכי ונערי פרויקט 'לטייל בתורתו', חברי 'טעמו וראו', וכל כלל ישראל. יש לצרף שם מלא ושם הישבה / הכולל בו לומד. לפרטים נוספים, לרשימת הנציגים המקבלים ולפרטי שליחה נוספים, חייגו כעת לקו 'לטייל בתורתו': 046277313.

יול ע"י מכוני עלה לתרופה
בכל ענין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: מסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

מי שרוצה לחוס על חייו ולהסתכל על התכלית למען ייטב לו לעד, צריך להשתדל בכל בוחו שיהיה על כל פנים שכן לכל מקום שמוציא איזה קבוץ של פשרים ויראי ה' המקורבים לצדיקי אמת העוסקים לגשת אל הקדוש ולהתפלל בבונה ובכה וכו', כי צריכין לזהר מאוד להיות נטפל לעושי מצוה...

וזו עקר מהחלקת קרח ועדתו על משה רבנו:

ליקוטי הלכות, נתיק שמע"ד, יא

יהלום

ואפלו עתה, אי אפשר להמשיך הדעת הקדושה, פי אם ע"י גדולי מבהרי הצדיקים שה' יתברך שולח בכל דור:

ליקוטי הלכות, נשילת ידים, ו, סז

הלכה פסוקה

מאת הרד"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ"ב בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות הנוגעות ל'קידושא רבה' (ב)

קידוש במקום סעודה

א. אין יוצאים ידי חובת קידוש אלא כשאוכלים תיכף אחר כך סעודה (שו"ע רע"ג טו).

ב. אמנם אין חובה לאכול לחם דייקא, אלא גם אכילת כזית מיני מזונות [עוגות, קוגל אטריות] נחשבת לסעודה לענינו (שם מש"כ טו). אך אם רוצים לצאת בה ידי חובת 'סעודת שבת', צריך לאכול שיעור שהוא קצת יותר מ'כביצה' (שיטה"ק ט"ז ס"ג).

ג. בשעת הדחק גם שתיית 'רביעית' יין יכולה להיחשב כסעודה לענין זה (ש"כ ט"ז טו). אמנם מי שעושה קידוש בעצמו ורוצה לצאת ידי סעודה בשתיית יין בלבד, צריך לשנות עוד רביעית יין בנוסף לחם הקידוש. ואם אין לו עוד יין, אזי 'ביום' אפשר להקל שייחשב כקידוש במקום סעודה, אבל 'בקידוש הלילה', אין להקל בזה (מש"כ ט"ז ט"ז).

ד. ובכל אופן נכון להדור ולחזור ולקדש אחר כך לפני שאוכלים סעודת היום [בבית] (ראו: בי"ד ד"ה ט"ג). שרת שלמת היום, וכו'. בפרט מי שיצא ידי חובת קידוש במקום סעודה רק בשתיית יין (ראו ש"כ ט"ז ט"ז). אבל בלילה, אין לחזור ולקדש כי הוא ספק ברכה לבטלה, וזאת אם יש למי להוציא ידי חובתו בקידוש.

שיעור האכילה בקידושא רבה

שיעור האכילה כדי לצאת בה חובת 'קידוש במקום סעודה', הוא כמו קצת יותר מ'כביצה'. ובדרך כלל כל אחד מקיים זאת, אך יש להזהר שלא לאכול יותר מהמקובל, והיינו:

א. באכילת 'עוגות', אם אוכלים כגודל שני כוסות חד פעמי יתכן מאוד שחייבים בנטילת ידיים ולברך המוציא וברכת המזון, כמו על לחם. ואפילו

אולם עונות פחות מהשיעור האמור, אזי אם אוכלים עוד דברים, לפעמים הם מצטרפים לשיעור הנ"ל ומחויבים לברך המוציא וכו' (ובמבואר בסיון קסח). שהקובע סעודתו על פת כסיון, דעם כלם נזכר. ובדרך כלל בקידוש רבא נחשב לקביעות סעודה, ולא כ'כאשר' בגלגל, ואזי האוכל בשיעור הנ"ל ברכתם כמו הלחם.

ב. אמנם אפשר לאכול כאות נפשו 'קוגל אטריות' וכן 'קישקיש' של חמין, ומכל מקום נשאים בברכת מזונות (כ' קוגל נחשב לחבשיל ש' ה' מיני דגן, שלא שייך בה קביעות סעודה, בל ספק כלל).

ג. ובכל אופן יש להזהר לאכול רק בכמות כזאת שעדיין יאכלו את סעודת שבת 'לתיאבון' (וכ"ש בב"ה"ל ד"ט ס"ד ה"ח).

ברכת 'מלפפון חמוץ' הנאכל עם הקוגל

א. כיון שהקוגל הוא העיקר והמלפפון בא רק להטעים את הקוגל, על כן הוא נחשב 'טפל' לקוגל ואין צריך לברך עליו, והמברך ברכתו לבטלה. ואפילו למי שהמלפפון חביב עליו, מכל מקום כיון שלחם הקוגל לא יזון מביאים אותו לשולחן כלל, ר"י הוא נטפל אליו (שו"ע ר"ב א' ומש"כ ב').

ב. האוכל את המלפפון קודם הקוגל, יש מחלוקת הפוסקים אם צריך לברך עליו 'האדומה' או 'שהכל', ולכן יש להימנע מלעשות כן (מש"כ ט"ז ט"ז).

ג. אם נשאר קצת מהמלפפון אחרי אכילת הקוגל, אזי אם אוכלים אותו 'דרך אגב', אין צריך לברך עליו. אבל אם נשאר הרבה או מי שמוענין לאכול עכשיו מלפפון, נראה שצריך לברך עליו (מלמד' להשוות דברי המש"כ' קסח טו, שא"צ לברך. ובשו"ע ר"ב ה' שצריך לברך).

ד. אכן מי שאינו רגיל לאכול קוגל עם מלפפון, יתכן שאין המלפפון טפל לקוגל, ובפרט אם המלפפון 'חביב' עליו. ונראה לי שבכדי לצאת מהספק, יש לברך תחילה על המלפפון האדמה ולאכול ממנו קצת, ואחר כך לברך עם הקוגל 'מזונות' (כ' י"ג ו'אצל' אינו נחשב עבא מחמת הקוגל. ובפרט בחביב, שאי"א שכלל אופן מבטיחים עליו (וכ"ש ו'רא' שם). ופשוט וברך שאין הולכים בה לפי דעת רוב בני

אמונה

אינו שייך אלא ברכי

שיאינו יודע טעם

(ליקוטי מוה"ר, תורה ט"ב, מאמר ט"ז וי"ב אלוקים)

כלל יצבור מבקשה שוחרר הפנימית החסידית
המשותפת לרוחם את העולמי את הכל
מוזמנים להצטרף לפרוייקט 'עמנו וראו'
לעטום את שמך פנימית תורתו הקדושה
של רבי נתן מברסלב ז"ל. במספר ליקוטי מוה"ר.

לשיעורים מידע ומרשים על המרוקט, הגרלות והמלנות
חייג עכשיו! 077-336-2063
או בעמדות נדרים פלוס